

Mirandalla oli hiekanvaaleat hiukset, jotka näyttivät aina siltä kuin raikas merituuli olisi hiljan leikitellyt niillä. Mustien, kaarevien ripsien kehystämät silmät olivat merenvihreät ja iho ympäri vuoden maitokahvin värinen. Pojat olivat hulluina Mirandaan. Hän oli koulumme suosituin tyttö sen lukuvuoden ajan, kahdeksannen luokan, kun hän oli koulumme oppilaana. En tiennyt, mistä hänen perheensä oli kaupunkiimme muuttanut enkä tiennyt, minne he muuttivat kahdeksannen luokan jälkeen – ehkä takaisin sinne, mistä olivat tulleet? Mitä kertoisin itsestäni? Keskiruskeat hiukseni roikkuivat ohuina nauhoina olkapäilläni ja olin aina kalpea kuin haamu. Minä ja ystäväni Katri emme kuuluneet Mirandan piireihin. Matematiikan tunneilla istuin Mirandan takana – sitä lähemmäksi häntä en päässyt. Katselin kuinka Mirandan siro käsi nousi pystyyn jokaisen kysymyksen jälkeen, jonka matematiikan opettajamme esitti, ja kuuntelin, kuinka hän vastasi aina oikein. Mirandan ääni helähteli kuin soittorasian soinnut – sellaisen soittorasian, jonka keskellä pyörähtelee sievä ballerina-nukke. "Ottakaa mallia Mirandasta", kuulin opettajien sanovan toisinaan. Välitunneilla Mirandan ympärillä parveili ihailijoiden joukko. Itse jouduin pelkäämään kuollakseni, että ainoa ystäväni Katri saisi flunssan tai mahataudin, ja joutuisin välitunneilla seisoskelemaan yksin koulun seinän vieressä. Onneksi Katrilla oli hyvä vastustuskyky kaiken maailman pöpöille. Voi taivas niitä koulupäiviä, kun jouduin olemaan yksin: jokainen välituntiminuutti tuntui kymmeneltä. Pelkäsin, että joku saa päähänsä viihdyttää itseään ja kavereitaan jututtamalla minua ivallisesti tai heittämällä lumipallon päähäni tai selkääni. Onneksi olin lähes huomaamaton: iloiset kaveriporukat seisoivat rykelminä parin metrin päässä tai virtasivat ohitseni antaen katseidensa pyyhkiä ylitseni kuin minua ei olisi ollutkaan. Kerrankin eräs opettaja törmäsi minuun koulun käytävällä ja sanoi: "Anteeksi, en yhtään huomannut sinua." Usein ennen oppitunnin alkua, kun opettaja ei vielä ollut saapunut paikalle, kuulin Mirandan kertovan elämästään ihailijoiden joukolle, joka oli kerääntynyt hänen pulpettinsa ympärille. Sain selville, että Miranda harrasti seuraavia asioita: ratsastusta, viulunsoittoa, uintia, jazzbalettia, matematiikkakerhoa, teatteria ja kuvataidekoulua. Kuinka hän pystyi venyttämään aikansa siihen kaikkeen, minä ihmettelin. Oliko Miranda koskaan yksin, paikallaan, vain omissa ajatuksissaan? Eräänä aamuna olin tullut kouluun ennen Mirandaa – se oli harvinaista, sillä useimmiten saavuin viime sekunneilla. Kun Miranda hetken päästä astui luokkahuoneeseen, näin silmänräpäyksen ajan hänen kasvoillaan ilmeen, jollaista en ollut aikaisemmin nähnyt; hänen kasvonsa olivat toisaalta ilmeettömät, toisaalta niissä kuvastui häivähdys jotain tunnetta – kenties epätoivoa? Mutta sitä kesti tuskin havaittavan hetken, kunnes Mirandan kasvoille levisi tavanomainen, innostunut hymy. Koulutoverit huomasivat hänen saapumisensa ja muodostivat vaistomaisesti jonkinlaisen kunniakujan, jota pitkin Miranda sai astella paikalleen. Lukuvuoden päättäjäisjuhlaan luokkamme tyttöjen oli valmistettava tanssiesitys. En olisi millään halunnut mukaan esitykseen, mutta liikunnanopettajamme määräsi, että kaikki osallistuvat. Minun ei onneksi tarvinnut osallistua koreografian suunnitteluun, koska Miranda ja pari muuta tyttöä hoitivat sen vapaaehtoisina. Meille muille riitti, että harjoittelimme oman yksinkertaisen osuutemme esityksestä. Minun piti käytännössä vain seisoa paikallani ja huijota käsilläni oikeaan aikaan. Päättäjäisyleisön edessä Miranda suoritti virheettömästi lavan keskellä soolotanssikuvion. Hän teki ilmavia loikkia ja pyörähdyksiä keijukaisasussaan. Minä heilutin vihreällä harsolla päällystettyjä käsivarsiani klassisen musiikin tahtiin, olinhan yksi puista. Uskoakseni vedin roolini ihan kelvollisesti, vaikka huokailinkin vähän väliä hermostuneena, toivoen, että ohjelmanumeromme päättyisi nopeasti. Esityksen lopuksi Miranda kumarsi yleisölle harjaantuneella sulokkuudellaan. Vanhemmat, opettajat ja koulutoverit taputtivat hurjasti. Kun olin jo kotimatalla Katrin kanssa todistusten jaon jälkeen (Miranda sai tietenkin lahjakkaimman oppilaan stipendin), huomasin unohtaneeni

rannekelloni koulun pukuhuoneeseen, jossa olin sonnustautunut vihreään esiintymisasuuni. Katri jäi koulun pihalle odottamaan, kun käännysin hakemaan kelloa sisältä. Liikuntasalin pukuhuoneet sijaitsivat koulumme kellarikerroksessa, pitkän käytävän varrella. Kopistelin juhlakengissäni hiljentynyttä käytävää pitkin toivoen, että pukuhuoneiden ovia ei vielä ollut lukittu. Kellarikäytävä oli hämärä – vain sen keskivaiheilla paloi lamppu, ja sekin surisi ja räpsähteli hetkittäin himmeämmäksi. Näköjään vahtimestari oli jättänyt lamppujenvaihdon syyslukukauden alkuun. Hämrä ja hiljainen käytävä puistatti minua – en ollut varma, miksi. Sammumaisillaan olevan lampun surina ja hetkittäinen hämärtäminen voimistivat levottomuuttani. Välinevaraston ovi oli auki. Ohimennen vilkaisin pimeään huoneeseen: jumppamatot ja patjat olivat siisteissä pinoissa lattialla ja hyppynarut ja hulavanteet roikkuivat ojennuksessa seinätelineillä. Juuri kun käänsin katseeni takaisin käytävään, erotin näkökenttäni laidassa hahmon. Käänähdin vaistomaisesti katsomaan, ja samassa käytävän valo räpsähti jälleen kirkkaammaksi: näin Mirandan istuvan välinevaraston perällä, pimeässä. Hän istui voimistelupenkillä kevätjuhlamekossaan. Todistuksensa ja stipendinsä hän oli asettanut viereensä penkille. Miranda istui sivuttain minuun nähden, kädet sylissään. Himmeässä valossa näin hänen maitokahvin värisen sivuprofiilinsa: hän vaikutti tuijottavan edessään olevaa seinää. "Miranda", sanoin hiljaisella äänellä. Tajusin sen olevan ensimmäinen kerta, kun puhuttelin häntä. Miranda ei reagoinut mitenkään. Se sai minut jopa hieman loukkaantumaan: hyvä on, myönnän olevani huomaamaton, mutten nyt sentään täysin näkymätön ja kuulumaton... "Miranda", sanoin kovempaa. Kun hahmossa ei edelleenkään tapahtunut pienintäkään liikettä, astuin arasti, mutta uteliaana huoneeseen. Etsin samalla seinästä valonkatkaisijan toisella kädelläni tunnustelemalla, siirtämättä katsettani Mirandasta. Mutta Miranda ei reagoinut edes siihen, kun sytytin valot pimeään huoneeseen. Hämmentyneenä pysähdyin hänen eteensä ja kumarruin hänen kasvojensa tasolle. Mirandan silmät olivat auki, mutta ne olivat täysin ilmeettömät. Ne tuijottivat suoraan silmiini, mutta kammottavalla tavalla niiden katse kulki lävitseni kuin ne eivät olisi nähneet minua. Epäuskoisena tuijotin paikoilleen jähmettynyttä tyttöä, joka oli kuin kuollut niille sijoilleen. Kuitenkin kuulin hänen hengityksensä – se kuului säännöllisenä Mirandan raotetuilta huulilta muutoin rikkumattoman hiljaisessa huoneessa. Hengitys kuulosti melkein liian säännölliseltä – se oli kuin mekaanisesti säädeltyä: kaksi sekuntia sisäänhengitystä, kaksi sekuntia uloshengitystä, kaksi sekuntia sisään, kaksi ulos... Ja kun oikein keskityin kuuntelemaan, aivan kuin olisin erottanut hyvin vaimean naksahduksen jokaisen henkäyksen välissä. Säpsähtäen ojentauduin pystyyn. Hetken emmittäni tökkäsin kevyesti Mirandan olkapäätä. "Eee e - e - ee... Eee eee ää ää...", alkoi kuulua Mirandan suusta, mutta hänen ilmeensä ei muuttunut. Uskaltamatta edes hengittää peruutin askel askeleelta oviaukolle, silmät naulittuina oudosti ääntelevään, tyhjyyteen tuijottavaan Mirandaan. Välinevaraston ovella loin viimeisen katseeni hänen hahmoonsa, sitten käännysin ja lähdin juoksemaan pois niin kovaa kuin juhlakengissäni pystyin. Jokin sisimmässäni viestitti, etten saisi puhua näkemästäni kenellekään. Se oli viimeinen kerta, kun näin Mirandan.